

сочимъ ония „дребни“ абсурди, които осуетяватъ и постигането на малкото постижими при нашитѣ условия резултати, но не сж органически свързани съ тая фаза на развитие, която прѣживяваме, нито пъкъ сж необходимо послѣдствие на лежащи извънъ самото учебно дѣло обстоятелства, а сж плодъ на кжсогледо законодателство или на заобикаляне законитѣ. Повечето отъ тия абсурди би могли да бждатъ прѣмахнати чрѣзъ единъ едничкъ законодателенъ актъ, а почти всичкитѣ сж отъ такова естество, че при добра воля и колко-годѣ педагогически разсждкъ или дори простъ здравъ смисълъ у ръководящитѣ сфери не би могли да смществувагъ нито единъ день. — Не е така обаче съ великия основенъ абсурдъ, за който е дума по-горѣ: спрѣмо него законодателството е безсилно, а и най-добрата воля малко може да помогне. Плодъ отчасти на външни обстоятелства, а отчасти на несвѣсната и недобросвѣстна дѣятелностъ на нѣколкомина министри на просвѣщението, закрѣпяванъ — кога съзнателно, кога несъзнателно — отъ всички или почти всички министри (при най-живо съдѣйствието на нашитѣ политически нрави), тоя абсурдъ ще изчезне само постепенно, въ продължение на десетилѣтия, ако условията на нашето развитие не се стекатъ и въ бждаще, както до сега сж се стичали и сж парализирали веѣки дѣйствиеленъ напредкъ въ нашето училищно дѣло.

I.

„Дребни“ абсурди.

Прѣди нѣколко мѣсеца ни се падна да прѣлиетяме годишни отчети и правилници на нѣмски гимназии, главно лайпцигски и франкфуртски. Какво бѣше на-